

6. Men Herran will icke prinsessans för-
därf, En frälsande båtsman han sänder.
Den Kongliga Höghet han är så djerf Att
gräpa med beckiga händer.

7. På vågornas rygg med den bleknade
mö Han börjar förträffligt att rida. Men
hastigt en väg till en obebodd ö Uppka-
star på stranden dem wida.

8. Prinsessan snart börjar att repa sig
smått Wid båtsmannens omsorg, och mys-
ser, — Men när hon kan tala, så hwifvar
hon blott: "Min ljuflige båtsman! — jag fryser."

9. Ej eld war till hands, och karwajen war
blöt; — Hwad mände den ljuflige göra? Jo,
warmt han prinsessan i famnen slöt, Och
mishag låt icke hon höra.

10. När natten war öfwer, wid båtsman-
nens arm Hon börjar att wandra och ropa.
De funno en grotta, så kall och arm, Samt
bodde der tätt tillhopa.

11. Men båtsmannen blög till prinsessan
steg opp, Och hon steg till båtsmannen neder.
På obebodd ö under många års lopp Han
ljuflighet henne bereder.

12. Den Kongliga Höghet mot båtsman-
nen ler, Som frälsat från földen och döden;
Och obebodd ö blef befolkad alltmer; Ev
alla bli lika — i nöden.

GS 929

Fyra utvalda

W i s o r.

Den Första.

Glicka, jag är trött, nu will jag sofwa.

Den Andra.

Lisbet, Lisbet, ack hwad du är söt och nått.

Den Tredje.

Här i wrån så from och still.

Den Fjerde.

En kung med sin dotter sig en gång begaf.

Sålas å D. & M. Westins Boktryckeri
a 2 fl. Rgs.

är sömnig bliwa. Blott en wals jag will
beskrifwa Och mig se'n till kajs bege. Hej-
san! det blir alltför roligt! Obekanta skutta
nu, Pressade ihop, förtroligt, Som de wä-
re man och fru.

10. Wals är dock en kostlig ting! Blyg-
seln fryper der i furra. Se hur röda der de
snurra Med anständig fräckhet fring! Heta
blirtar ögat slungar, — Denna tryckning
war ej matt. — Se hur skyhögt barmen
gungar! Hvilka wackra ben! God natt!

Alla bli lika i nöden.

En kung med sin dotter sig en gång begaf
På resor till fremmande länder, Och länge
han plöjde det wilda haf; Men hör bara nu
hwad som händer!

2. En aften så flådde sig himmelen röd,
En stormwind begynner att ryta. Och skutan
tar läck, och med största nöd Den ännu på
wågen kan flyta.

3. Wid pumpen stå alla, — ja, kungen
också; Ty alla bli lika i nöden. Den sköna,
prinsessan ses darrande stå Med kinder så
bleka som döden.

4. Nu börjar det knaka i master och tåg
Och segelbitarna ryka; — Nu kommer en
fråsande, skyhög wåg, Och skeppet begynner
att dyka.

5. Den höga prinsessan slöt ögonen till;
Ej mer de förmådde att gråta. Med hån-
derna knäppta hon from och still Beger sig
i brudsången wåta.

Palmar.

Tryckt hos D. & A. Westin. 1851.
